

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 90.273 van 17 oktober 2000

A. 80.225/XIII-815

In zake : **de Stad Luik,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent THIRY, advocaat,
Mont-Saint-Martin 37
4000 Luik,

tegen :

1. **de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de
Minister van Telecommunicatie,
2. **het Belgisch Instituut voor Postdiensten en
Telecommunicatie**, afgekort als "**BIPT**",

die beide woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Luc MISSON en Mr. Laurent WYSEN,
advocaten,
rue de Pitteurs 41
4020 Luik.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 11 september 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij de stad Luik de nietigverklaring vordert van "de beslissing d.d.14 augustus 1998 van het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (afgekort als BIPT) houdende intrekking van de vergunning die op 22 juni 1982 was verleend aan het schepencollege van de stad Luik voor de exploitatie van een radiocommunicatienetwerk 6e categorie (opzoeking personen) dat zich bevindt in het hoofdbureau van politie, waardoor bijgevolg aan het schepencollege het verbod wordt opgelegd dat netwerk te laten functioneren, waarbij aan het schepencollege het bevel wordt gegeven de hem verleende ministeriële vergunning onmiddellijk terug

te sturen en waarbij het schepencollege de frequenties worden ontnomen van het station van dat netwerk om die aan andere gebruikers toe te kennen";

Gelet op arrest nr. 77.156 van 24 november 1998, waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing wordt afgewezen;

Gelet op de kennisgeving van dat arrest aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partij;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 december 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure en de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 juli 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 28 september 2000;

Gehoord het verslag van mevrouw GUFFENS, staatsraad:

Gehoord de opmerkingen van Mr. V. THIRY, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. L. MISSON, advocaat, die voor de verwerende partijen verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in arrest nr. 77.156 van 24 november 1998;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan schending van artikel 16 van het koninklijk besluit van 15 oktober 1979 betreffende de private radioverbindingen en aan onbevoegdheid van de steller van de handeling;

dat zij in een eerste onderdeel betoogt dat de bestreden handeling, die steunt op artikel 16 van het voormelde koninklijk besluit, uitgaat van een ambtenaar van het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT), terwijl uit artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving en uit artikel 16 van het koninklijk besluit van 15 oktober 1979 volgt dat alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd is om een vergunning in te trekken en niet bewezen is dat de minister met toepassing van artikel 3, § 3, van de voormelde wet zijn bevoegdheid tot het intrekken van vergunningen op rechtsgeldige wijze heeft overgedragen aan een ambtenaar van de Regie van Telegrafie en Telefonie (RTT); dat de verzoekende partij daarop laat volgen dat geen enkele andere bepaling van de wet van 30 juli 1979 of van het voornoemde besluit de Regie die bevoegdheid verleent; dat zij de wettigheid betwist van het koninklijk besluit van 15 maart 1994 "tot aanpassing van de wetten van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving en 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie, en van de reglementering betreffende de radioberichtgeving aan de bepalingen van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven", krachtens welk besluit in de voormelde wet en het voornoemde besluit de RTT vervangen is door het BIPT; dat volgens de verzoekende partij voor die wijziging geen voldoende grond te vinden is in de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven; dat zij erop wijst dat in artikel 119 van die wet staat dat die wet geen afbreuk doet aan de bepalingen die vervat zijn in of uitgevaardigd zijn krachtens de wet van 30 juli 1979, dat de Koning krachtens het tweede lid van dat artikel andere wetten alleen kan wijzigen teneinde die wetten aan te passen aan en te coördineren met de wet van 21 maart 1991 en dat in het derde lid van dat artikel aan de Koning alleen een coördinatietaak wordt

opgedragen teneinde te zorgen voor onderlinge overeenstemming en eenheid in de terminologie, waarbij Hij geen afbreuk mag doen aan de beginselen welke in de bepalingen in kwestie vervat zijn; dat zij betoogt dat dit artikel niet mag worden uitgelegd als een aan de Koning verleende machtiging om het BIPT andere taken op te dragen dan die welke op limitatieve wijze aan dat instituut zijn toevertrouwd bij de wet van 21 maart 1991, aangezien aan het BIPT geen enkele beslissingsbevoegdheid wordt verleend bij die wet en zelfs niet bij artikel 75, § 4, van die wet, zoals die bepaling gewijzigd is bij de wet van 19 december 1997, die noch tot doel, noch tot gevolg heeft de onwettigheden te dekken die vervat zijn in het koninklijk besluit van 15 maart 1994; dat zij verder stelt dat dit onwettig besluit krachtens artikel 159 van de Grondwet moet worden ter zijde geschoven; dat zij daarop laat volgen dat de continuïteit van de openbare dienst door de minister gegarandeerd kon worden door geen gebruik te maken van de mogelijkheid tot delegatie van bevoegdheid en door zelf de maatregelen te nemen die hij meende te moeten treffen;

dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel uiteenzet dat, gesteld dat de Koning in de wet van 21 maart 1991 een rechtsgrond kon vinden voor het uitvaardigen van het koninklijk besluit van 15 maart 1994, de verwerende partij niet aantoonde dat de minister haar op rechtsgeldige wijze de bevoegdheid heeft opgedragen om de voorheen afgegeven vergunning in te trekken;

Overwegende dat artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, vóór de wijziging ervan bij het voormelde koninklijk besluit van 15 maart 1994, als volgt luidde :

" § 1. Niemand mag (...) een zend- of ontvangtoestel voor radioverbinding houden, of een station of een net voor radioverbinding aanleggen en doen werken zonder schriftelijke vergunning van de Minister. Deze vergunning is persoonlijk en kan worden ingetrokken.

§ 2. De Koning bepaalt de algemene regels inzake toekenning en intrekking van de in § 1 bedoelde vergunningen. Hij kan bepalen in welke gevallen die vergunningen niet vereist zijn.

§ 3. De Minister bepaalt de verplichtingen van de houders van een vergunning en de voorwaarden waaraan de toegelaten stations en netten voor radioverbinding moeten voldoen. Hij kan zijn bevoegdheid tot het verlenen en intrekken van vergunningen overdragen aan een ambtenaar van de Regie, hierna te noemen zijn gemachtigde.

§ 4. De in § 1 bedoelde vergunningen zijn niet vereist voor de openbare radio-omroepdiensten, noch voor de stations voor radioverbinding die

voor militaire doeleinden of met het oog op de openbare veiligheid aangelegd en gebruikt worden door de diensten die onder de Minister van Landsverdediging ressorteren, door de Noord Atlantische Verdragsorganisatie en door de Geallieerde Strijdkrachten.

§ 5. (...);

Overwegende dat artikel 55 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven als volgt luidt :

" Onverminderd hetgeen bepaald wordt in artikel 119 van deze wet worden de woorden "Regie van telegraaf en telefoon" en "Regie" wanneer hiermee de Regie van telegraaf en telefoon bedoeld wordt, vervangen door het woord "BELGACOM" in alle wetten en reglementen";

dat bij artikel 71 van die wet het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT) wordt opgericht;

dat artikel 75, § 4, gewijzigd bij de wet van 19 december 1997, als volgt luidt :

" Behalve de opdrachten, beschreven in deze wet en in de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, kan het Instituut worden belast met de volgende opdrachten :

(...);

dat artikel 119 van diezelfde wet, vóór de wijziging ervan bij de wet van 19 december 1997, als volgt luidde :

" Deze wet doet geen afbreuk aan de bepalingen die opgenomen zijn in of die genomen zijn ter uitvoering van de wetten van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, en van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie.

De Koning kan evenwel de bepalingen van die wetten welke betrekking hebben op alle regelgevende activiteiten, waaronder het afleveren van vergunningen, machtigingen en goedkeuringen, alsook het uitoefenen van de controle ter zake, aanpassen aan en coördineren met de bepalingen van deze wet.

Daartoe kan Hij enkel :

- 1° de volgorde, de nummering van de te coördineren bepalingen en, in het algemeen, de teksten naar de vorm wijzigen;
- 2° de verwijzingen, die zouden voorkomen in de te coördineren bepalingen met de nieuwe nummering overeenbrengen;

- 3° de redactie van de te coördineren bepalingen wijzigen teneinde ze onderling te doen overeenstemmen en eenheid in de terminologie te brengen, zonder afbreuk te doen aan de beginselen welke in deze bepalingen vervat zijn";

Overwegende dat de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving bij het koninklijk besluit van 15 maart 1994 - welk besluit ter uitvoering van artikel 119 van de wet van 21 maart 1991 genomen is - aangepast is aan de bepalingen van de wet van 21 maart 1991; dat bij dat besluit de woorden "de Regie van Telegrafie en Telefonie" en "de Regie" vervangen zijn door de woorden "het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie" en "het Instituut", inzonderheid in de wet van 30 juli 1979 en in het koninklijk besluit van 15 oktober 1979, behalve wat sommige bepalingen betreft, waarin de woorden "de Regie" vervangen worden door "Belgacom" of door "De Post";

Overwegende dat uit het in onderlinge samenhang lezen van deze bepalingen blijkt dat de Koning door de terminologie aldus te wijzigen, niet verder is gegaan dan de bevoegdheid die de wetgever Hem had opgedragen, namelijk het coördineren en aanpassen, aan de bepalingen van de wet van 21 maart 1991, van de wet van 30 juli 1979 voorzover deze wet betrekking heeft op alle "regelgevende" activiteiten en inzonderheid op de afgifte van vergunningen, alsook - noodzakelijkerwijze - op de intrekking ervan; dat de RTT immers in rechte niet meer bestaat; dat de commerciële activiteiten van de RTT overgenomen zijn door BELGACOM en haar "regelgevende" activiteiten bij de wet van 21 maart 1991, en inzonderheid door de artikelen 75, § 4, en 119 ervan zijn toevertrouwd aan het BIPT; dat deze interpretatie bevestigd wordt door de parlementaire voorbereiding van de wet; dat de memorie van toelichting de volgende passages bevat : "... de krachtlijnen van dit ontwerp (hebben) o.m. betrekking op de scheiding van de functies inzake exploitatie via een vernieuwde R.T.T., Belgacom, enerzijds, en inzake regelgeving anderzijds via het B.I.P.T. (...). Dit Instituut krijgt de taken toegewezen van regelgeving, goedkeuring, machtiging en toezicht"; "dit ontwerp laat de wetten van 30 juli 1979 en 6 februari 1987 onverkort van toepassing. Het laat de Koning echter toe om deze twee wetten aan te passen in de mate echter dat deze aanpassingen handelen over taken van regelgeving en toezicht, die nu aan de R.T.T. zijn toevertrouwd; zij zullen worden overgedragen aan het B.I.P.T."; "na concretisering van de in artikel 119 voorziene wijzigingen zal het Instituut bijgevolg ook verantwoordelijk zijn voor het beheer van het frequentiespectrum, het afleveren van vergunningen en het goedkeuren van apparatuur voor radioberichtgeving. Deze

materies, die aan de Regie van Telegrafie en Telefonie worden onttrokken, impliceren immers niet alleen nationale belangen (...) (Gedr. St. Kamer, gewone zitting 1989-1990, nr. 1287/1, blz. 40, 41 en 50); dat het eerste onderdeel van het middel ongegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de eerste verwerende partij een kopie heeft ingediend van een delegatiebesluit van 3 juli 1995 dat regelmatig is uitgevaardigd door de Minister van Telecommunicatie en waarbij in het bijzonder de bevoegdheid voor het afgeven en het intrekken van de vergunningen aan een ambtenaar van het BIPT wordt opgedragen; dat het tweede onderdeel van het middel evenmin gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 10, 11, 172 en 173 van de Grondwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan ontstentenis van een afdoende motivering; dat zij in een eerste onderdeel stelt dat artikel 22 van het koninklijk besluit van 15 oktober 1979 betreffende de private radioverbindingen, waarnaar verwezen wordt in artikel 16, c), van hetzelfde besluit, geen rechtsgrond bezit en dat die bepaling een schending inhoudt van de artikelen 172 en 173 van de Grondwet, zodat de stad Luik de heffingen niet hoeft te betalen terwijl het uitblijven van die betaling het motief is geweest van de intrekking van de vergunningen, zodat die enige motivering in rechte niet juist en niet afdoende is in de zin van de wet van 29 juli 1991; dat zij erop wijst dat het Hof van Cassatie bij een arrest van 28 januari 1988 (RTT/Association Liégeoise d'Electricité) voor recht heeft gezegd dat de rechten waarvan sprake is in het oude artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving geen enkele bijzondere dienst vergoeden en derhalve een belasting uitmaken, terwijl de RTT niet kan worden beschouwd als een instantie ten behoeve waarvan een belasting mag worden geheven en terwijl de Koning bij ontstentenis van een uitdrukkelijke machtiging door de wetgevende macht geen belasting mag heffen; dat zij betoogt dat het voormelde artikel 11, zoals het bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989 gewijzigd is, evenmin een geldige rechtsgrond kan opleveren voor artikel 22 van het koninklijk besluit van 15 oktober 1979, aangezien de stad Luik geen enkel bijzonder voordeel haalt uit de betaalde sommen, zodat de geïnde rechten nog steeds als een belasting moeten worden beschouwd, de RTT geen instantie is ten behoeve waarvan een belasting mag worden geheven en

de Koning daartoe niet wettelijk gemachtigd is doordat krachtens de wet van 30 juli 1979 alleen rechten doch geen belastingen mogen worden geheven; dat zij erop wijst dat, anders dan bij belastingen, bij rechten een redelijke verhouding moet bestaan tussen het bedrag van de gevorderde rechten en de kostprijs van de bewezen dienst, terwijl de regels aan de hand waarvan het bedrag van de rechten wordt berekend tot doel moeten hebben de werkelijk gedane kosten te recupereren, wat in casu geenszins bewezen is; dat de verzoekende partij in haar laatste memorie stelt dat de heffingen in artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 weliswaar als rechten worden bestempeld, maar dat de Raad van State bevoegd is vast te stellen dat artikel 22 van het voormelde koninklijk besluit, waarnaar verwezen wordt in artikel 16, c), zelf het grondwettelijk voorschrift schendt en dat die bepalingen krachtens artikel 159 van de Grondwet bijgevolg niet mogen worden toegepast; dat de verzoekende partij daarin voor het eerst uiteenzet dat artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 zelfs in zijn nieuwe versie niet bepaalt dat die heffing de tegenprestatie moet zijn van een aan de individueel beschouwde heffingsplichtige verleende dienst, zodat die heffing moet worden bestempeld als een belasting en de Raad van State, die weliswaar de grondwettigheid van een wet niet mag nagaan, aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou moeten stellen;

dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel betoogt dat, doordat artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989 pas op 1 januari 1989 in werking is getreden, artikel 22 van het koninklijk besluit van 15 oktober 1979 daaruit geen voldoende rechtsgrond kan putten, aangezien die bepaling uitgevaardigd is op grond van de oorspronkelijke versie van artikel 11 van de wet van 30 juli 1979;

dat de verzoekende partij in een derde onderdeel uiteenzet dat het BIPT krachtens geen enkele wetsbepaling geldsommen kan innen, ook als die eventueel als rechten worden bestempeld, aangezien in de wet van 30 juli 1979 alleen sprake was van de RTT en uit de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven niet blijkt dat het BIPT in de rechten van de RTT is getreden voor het innen van de rechten die vroeger door de RTT werden geïnd; dat zij erop wijst dat het koninklijk besluit van 15 maart 1994 geen rechtsgrond bezit doordat daarbij bevoegdheden worden verleend die verder reiken dan de in de machtigingswet genoemde aangelegenheden, zodat de bestreden handeling niet gemotiveerd mocht worden door de omstandigheid dat de rechten niet waren betaald; dat de verzoekende partij in een vierde onderdeel betoogt dat het koninklijk besluit van 15 oktober 1979 een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet inhoudt zodat het met toepassing van artikel 159 van de Grondwet moet worden ter

zijde geschoven; dat die schending volgens haar voortkomt uit het feit dat de rijkswacht krachtens artikel 2, g), van het voormelde koninklijk besluit niet tot de werkingssfeer van dat besluit behoort en dat zulks leidt tot een verschillende behandeling van, enerzijds, de netwerken en stations voor radiocommunicatie die gebruikt worden door de steden en gemeenten, welke rechten moeten betalen en in dat verband straffen kunnen oplopen en, anderzijds, de stations en netwerken van de rijkswacht, die deze rechten niet hoeft te betalen en in dat verband dan ook geen straf kan oplopen; dat voor die verschillende behandeling volgens haar geen enkele verantwoording bestaat;

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat daarin kritiek wordt geuit op de motivering van de bestreden handeling doordat die handeling zou steunen op de niet-betaling van een recht dat als ongrondwettig en onwettig wordt bestempeld;

Overwegende dat niet wordt betwist dat de door het BIPT geëiste rechten niet zijn betaald; dat bij de justitiële rechter beroep kan worden ingesteld om te betwisten dat de rechten in kwestie verschuldigd zijn en dat bij dezelfde gelegenheid kan worden betwist dat die rechten verenigbaar zijn met de wet en met de Grondwet; dat niet wordt beweerd dat die beroepen in het kader van deze zaak zijn ingesteld; dat het niet aan de Raad van State toekomt om de opeisbaarheid in twijfel te trekken van rechten die niet op passende wijze zijn betwist; dat het eerste onderdeel van het middel ongegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de omstandigheid dat de rechtsgrond van artikel 22 van het koninklijk besluit van 15 oktober 1979 bij de programmawet van 22 oktober 1989 gewijzigd is niet met zich brengt dat die bepaling onwettig wordt voorzover die bepaling nog een voldoende rechtsgrond kan vinden in de nieuwe wetsbepaling; dat in casu in het nieuwe artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 het principe wordt behouden dat de houders van een vergunning een recht moeten betalen en dat de Koning in hetzelfde artikel gemachtigd wordt om het bedrag van die rechten en de regels voor de betaling ervan vast te stellen; dat het tweede onderdeel van het middel ongegrond is;

Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat bij het koninklijk besluit van 15 maart 1994 inzonderheid in artikel 11 van de wet van

30 juli 1979 de woorden "de Regie" vervangen zijn door de woorden "het Instituut"; dat dit besluit, zoals vastgesteld is bij het onderzoek van het eerste middel, de machtiging niet te buiten gaat die verleend is bij artikel 119 van de wet van 21 maart 1991, zodat het BIPT gemachtigd is het bedrag te innen van de rechten die bij het voormelde artikel 11 zijn vastgesteld; dat het derde onderdeel van het middel ongegrond is;

Overwegende, wat het vierde onderdeel betreft, dat artikel 3, § 4, van de wet van 30 juli 1979 bepaalt dat geen vergunning vereist is voor de stations voor radioverbinding die voor militaire doeleinden worden aangelegd en gebruikt door de diensten die onder de Minister van Landsverdediging ressorteren; dat dit begrip ook de rijkswacht omvatte toen die wet is opgesteld; dat de rijkswacht door de wet van 18 juli 1991 tot wijziging van de wet van 2 december 1957 op de rijkswacht en van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht en houdende demilitarisering van de rijkswacht niet langer onder de Minister van Landsverdediging ressorteert, zodat artikel 3, § 4, van de wet van 30 juli 1979 niet meer op de rijkswacht van toepassing is; dat de rijkswacht evenwel bij een koninklijk besluit van 2 maart 1992 is toegevoegd aan de lijst van de onderscheiden diensten die bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 15 oktober 1979 uitgesloten worden van de werkingssfeer ervan (artikel 2, g); dat dit koninklijk besluit steunt op artikel 3, § 2, van de wet van 30 juli 1979, welke bepaling als volgt luidt :

" De Koning bepaalt de algemene regels inzake toekenning en intrekking van de in § 1 bedoelde vergunningen. Hij kan bepalen in welke gevallen die vergunningen niet vereist zijn.";

dat in de aanhef van het besluit als reden voor de vrijstelling van de vergunningsplicht wordt opgegeven dat de demilitarisering van de rijkswacht dit korps onderwerpt aan nieuwe verplichtingen, opgelegd door de wet van 30 juli 1979 en de besluiten tot uitvoering ervan, die zijn goede werking kunnen aantasten terwijl dat korps steeds was vrijgesteld van deze verplichtingen, zodat het noodzakelijk is het behoud van de vroegere situatie te garanderen teneinde de doeltreffendheid en de beschikbaarheid van de rijkswacht niet in gevaar te brengen;

Overwegende dat de rijkswacht beschikt over een aantal frequenties die het grondgebied van de federale Staat dekken en die zij zelf beheert zoals de krijgsmacht, terwijl de politie, wat de ingetrokken vergunning betreft, over

slechts één frequentie beschikt die plaatselijk kan worden gebruikt; dat het BIPT in de eerste plaats geen enkele prestatie verricht ten behoeve van de rijkswacht, die, ingeval van verstoring van haar netwerken, zulks zelf en met haar eigen middelen moet verhelpen, terwijl de verzoekende partij, ingeval van verstoring van haar frequentie de hulp van het BIPT kan inroepen; dat de rijkswacht, net zoals de krijgsmacht, niet in aanmerking komt voor de prestatie op grond waarvan de rechten moeten worden betaald, aangezien zij geen beroep doet op het BIPT voor de controle van de naleving van haar verplichtingen en van de voorwaarden waaraan haar communicatiestations en -netwerken moeten voldoen;

Overwegende dat deze verschillen een redelijke en pertinente verantwoording zijn voor het onderscheid dat bij artikel 2, g) wordt gemaakt; dat het vierde onderdeel van het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 14.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op zeventien oktober tweeduizend door :

de HH.	LEROY,	kamervoorzitter,
	VANDERNOOT,	staatsraad,
Mevr.	GUFFENS,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS

M. LEROY.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.